

Soba 408

srednjemetražni film
Martina Turka

Preberite intervju z režiserjem v oktobrskem Ekranu!



na sporedu v Portorožu:
petek, 2. oktober, ob 16:00

Soba 408, prosim, «je vsakokratna zahteva Emila (Matej Puc) in Vere (Maja Gal Štromar), ko prenočita v mestnem hotelu. Hotelsko osebje le vljudno skomigne z rameni in jima izroči vsakokrat isti ključ – »vraževerje, pač.« si verjetno mislijo. A njun razlog je mnogo globlji od vraževerja in soba 408 je mnogo več. Je soba, ki paru ob vsakokratnem skritem srečanju dobesedno prinese srečo –

je edini varni kotiček, kamor lahko pred svetom pobegneta iz samoustvarjenih kletk – Vera iz neuspešnega, ohlajenega zakona, Emil iz osamljenosti, enoličnega dela in rutinskih dejavnosti, ki so vse zgolj čakanje nanjo, prenašanje časa, ko bo spet vstopil v »njuno« sobo. A kaj se zgodi, če se predolgo obotavljamo z vstopom? Kaj se zgodi, ko nenadoma ugotovimo, da je soba že zasedena?

Soba 408 je novi film mladega tržaškega režiserja Martina Turka, s katerim se vrača v Portorož, od koder je leta 2006 z *Rezino življenja* (2006) odnesel nagrado za najboljši kratki film. Po končani diplomski iz režije na AGRFT s prav tako mednarodno nagrajenim kratkim filmom *Izlet* (2002) ter po delu kot asistent režije pri Danisu Tanoviču (*Nikogaršnja zemlja*, 2001), Maji Weiss (*Instalacija ljubezni*, 2007) in Matjažu Klopčiču (*Ljubljana je ljubljena*, 2005), je nadaljeval s snemanjem uspešnih kratkih filmov. *Vsakdan ni vsak dan* (2008) je bil predvajan na več kakor 20 festivalih po svetu, leta 2009 pa je bil s projektom *Nahrani me z besedami* izbran s petimi drugimi obetavnimi režiserji izmed 170 prijavljenih na rezidenco v Cannesu. Trenutno se pripravlja na snemanje filma *Gram ljubezni* po scenariju Tanike Šajatovič, ki ga je sam označil kot film o družini kot kraju, »ki ga najprej ljubimo, nato sovražimo, na koncu pa se ga naučimo sprejeti«.

Družinski in nasploh medosebni odnosi (pogosto od sveta odtujenih) posameznikov so ponavljajoča se tema Turkovih filmov, za katere (z izjemo trenutno nastajajočega

Gram ljubezni), sam piše tudi scenarije – kar velja tudi za *Sobo 408*, ki je nastal po motivu kratke zgodbe *Muhe* Aleša Čara iz zbirke *V okvari*. A scenaristično delo nikoli ne zasenči režijskega – Turkov film ostaja zaprisežen vizualnosti filmske govorice, črnobeli minimalistični estetiki vsakdanjih, rutinskih človeških gibov, molčečih kadrov dolgih, osamljenih pogledov ter pristno zaigranih in neklíšejsko zrežiranih ljubezenskih srečanj. Ne izgublja se v poplavi iskrivih replik; nasprotno, vsakršen logoreičen izbruh (npr. Emilove bivše punce Klare, ki mu z gospodinjenjem, preurejanjem stanovanja in njegovega življenja zapolnjuje praznino ob čakanju na Verino odločitev) razvodeni v odvečen čvek: strmenje v akvarij z ribami je lahko bolj produktivno kakor klepetanje po telefonu; posebej, če le te nosijo ime in spomin na ljubljeno osebo. Najpomembnejše misli in najbolj pristna čustva ostajajo neizrečena; a če na njihovo izrekanje predolgo čakamo, tvegamo, da bodo taka tudi ostala in da ne bodo nikoli razumljena.

Čeprav se tudi v Verinem in Emilovem življenju kaže, da je nič storiti mnogo lažje kot storiti karkoli, da bi spremenili še tako nevzdržno situacijo; čeprav se zdi, da ne premoreta dovolj poguma za pobeg iz samoustvarjenih varnih, a utesnjujočih kletk družbeno pogojenih vzorcev obnašanja in življenja, pa presenetljivi konec nakazuje možnost izhoda.

Katja Čičigoj